

Čís. 9214.

K zajištění pohledávek za dědicem lze za předpokladu § 379, druhý odstavec, ex. ř. povolit i pro peněžité pohledávky zajišťovací prostředky podle § 382 ex. ř. Pohledávkami, k jichž zajištění dopouští tu zákon, by bylo povoleno prozatímní opatření, jest rozuměti nejen pohledávky peněžité, nýbrž i nepeněžité.

Dědicovým věřitelům lze povolit zajišťovací prostředek podle § 382 čís. 6 ex. ř. přes to, že dědic není dosud při nemovitosti, ke které se vztahuje nárok, tvrzený ohroženou stranou, zapsán v pozemkové knize jako vlastník.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, R I 685/29.)

Žalovaný prodal žalobcům dům, zděděný po Karlu G-ovi. Pozůstalost nebyla dosud žalovanému odevzdána. Domáhající se na Karlu G-ovi splnění kupní smlouvy, navrhli kupitelé povolení prozatímního opatření zákazem zcizení, zatížení nebo zastavení domu, tvrdíce, že odpůrce chce dům zciziti třetí osobě. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh na povolení prozatímního opatření, jež to ohrožení nároku nebylo osvědčeno, poněvadž bez svolení pozůstalostního soudu dům nelze ani zciziti ani zastaviti. R e k u r s n í s o u d prozatímní opatření povolil. D ů v o d y: S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Okolnost, že pozůstalost po Karlu G-ovi posud není skončena (řízení pozůstalostní sice skončeno, vydání odevzdací listiny závisí však ještě na vyměření a zaplacení dědic-
kých poplatků), nebrání žalovanému, by se o prodej domu nepokusil a nevy-mohl si k tomu svolení pozůstalostního soudu, aniž by tomu žalující strana mohla zabrániti. Že se žalovaný skutečně zabývá úmyslem dům zciziti, plyne z jeho podání na soud pozůstalostní, v němž žádá o urychlené vydání odevzdací listiny, by s domy mu případně, nanej-
máck s domem, o nějž jde, mohl disponovati, jakož i ze sporných spisů zem-
ského soudu civilního v Praze Ck XVI a 1179/28 a Ck XVI 356/27, podle nichž žalovaný již před tím, než se pustil do jednání o koupi domu čp. 419 se stranou žalující, vyjednával o prodeji domu toho se dvěma jinými osobami, jimiž byl o dodržení kupní smlouvy ohledně domu toho žalo-
ván. Onen spor ponechán v klidu, tento skončil právoplatným zamítnutím žaloby. Třeba tato jednání spadají do doby předcházející jednání se stranou žalující, vychází z nich přece nepochybně na jevo, že si žalovaný dům čp. 419 podržeti nemíní, nýbrž že jej zamýšlí prodati uchazeči, pro něho výhodnějším, než jest strana žalující, který by za něj nabídl více, než tato, a že raději by zaplatil straně žalující odstupné 400.000 Kč, než aby jí přenechal dům za cenu ujednanou. Soud rekursní má tudíž za to, že vylíčeným chováním žalovaného jest dostatečně osvědčeno nebezpečí, že by bez povolení žádaného prozatímního opatření dům dříve ještě než bude spor ukončen mohl prodati jinému a tím jeho předání straně žalu-
jící znemožniti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalobci navrhli, by jim k zajištění jejich nároku, vymáhaného žalobou, který není peněžním nárokem, bylo povoleno proti žalovanému prozatímní opatření soudním zákazem zcizení, zatížení nebo zastavení domu čp. 419, který v pozůstalosti Karla G-a připadl žalovanému jako dědici a odkazovníku. Žalobci domáhají se tudíž toho, by jim k zajištění nároku žalobou vymáhaného byl povolen zajišťovací prostředek podle § 382 čís. 6 ex. ř. Právní účinek záповědi zciziti, zatížení nebo zastavení nemovitost nastává podle § 384 druhý odstavec ex. ř. teprve poznámkou této záповědi ve veřejné knize, v níž jest nemovitost zapsána. Poznámku tuto lze podle § 21 knih. zák. zapsati jen proti tomu, kdo jest v čase, kdy se o ni žádá, zapsán v pozemkové knize za vlastníka nemovitosti. Posuzoval-li by se návrh, o nějž jde, jen s hlediska § 21 knih. zák., byla by odůvodněnou výtkou stěžovatele, že ustanovení to brání, by návrhu bylo vyhověno, an žalovaný není dosud, jak jest zjištěno, knihovním vlastníkem nemovitosti (§ 431 obč. zák.), ke které se vztahuje nárok tvrzený ohroženou stranou. Leč případ jest posuzovati též s hlediska § 822 obč. zák. a § 75 třetí dílčí novely. Podle § 75 této novely lze k zajištění pohledávek za dědicem za podmínek § 379 druhý odstavec ex. ř. učiniti před odevzdáním ve prospěch dědicových věřitelů prozatímní opatření co do napadnuvšího statku. Podle účelu, kterého má býti dosaženo, mohou býti prozatímním opatřením nařizeny potřebné zajišťovací prostředky (§§ 379 a 382 ex. ř.). Z doslovu tohoto ustanovení a z úmyslu zákonodárce, jehož snahou bylo rozšířiti rozsah práv zaručených věřitelům dědicovým v § 822 obč. zák., vyplývá dvojí: a) že lze za předpokladu § 379 druhý odstavec ex. ř. povoliti i pro peněžité pohledávky zajišťovací prostředky podle § 382 ex. ř., přípustné jinak jen k zajištění jiných nároků, a b), že pohledávkami, k jejichž zajištění dopouští zákon, aby bylo povoleno prozatímní opatření, jest rozuměti pohledávky všeho druhu, nejen peněžité, nýbrž i takové, které nejsou peněžitými. Lze tudíž dědicovým věřitelům povoliti zajišťovací prostředek podle § 382 čís. 6 ex. ř. přes to, že dědic není dosud při nemovitosti, ke které se vztahuje nárok, tvrzený ohroženou stranou, zapsán v knize pozemkové jako vlastník, a není proto ani ustanovení § 21 knih. zák. na závadu povolení tohoto zajišťovacího prostředku a poznámce záповědi ve veřejné knize. Aby však návrhu mohlo býti s hlediska § 822 obč. zák. vyhověno, požaduje zákon ve všech případech, tudíž, i když nejde o peněžitou pohledávku, nýbrž o jiný nárok, aby bylo osvědčeno nebezpečí (§ 379 druhý odstavec ex. ř.). Podle tohoto ustanovení zákona nestačí jen objektivní ohrožení, nýbrž vyžaduje se nebezpečí, mající základ v jednání odpůrcově. Jest proto podstatnou podmínkou subjektivní úmyslné chování dlužníkovu, způsobu naznačeného v případech uvedených v § 379 druhý odstavec ex. ř. Žalobci tvrdí, že jest tu takové nebezpečí, a to právem. V tom směru jest přihlédnouti k tomu, že žalovaný podáním ze dne 15. června 1928 žádal o urychlené vydání odevzdací listiny, by mohl s domy jemu připadnuvšími, najmě s domem čp. 419 volně nakládati, a dále, že

zůstal dovolacím rekursen nedotčen závěr rekursního soudu, že žalovaný by raději zaplatil žalobcům odstupné 400.000 Kč, než aby jim přenechal dům za ujednanou cenu. Z okolností těch však vyplývá, že jest správným závěr rekursního soudu, že jest dostatečně osvědčeno nebezpečí požadované v § 379 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 9215.

Zákon o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. Předpis § 15 (3) zák. jest předpisem procesního práva. Ohledně pojmu »zahájené věci« jest použití předpisu § 232 c. ř. s. Žaloby podané nebo došlé na soud před doručením první žaloby nelze odmítnouti.

(Rozh. ze dne 27. září 1929, R I 695/29.)

Proti firmě R. byla dne 29. května 1929 podána zdržovací žaloba Zemskou Jednotou společenstev krejčí pro inseráty v listech »Reforma« ze dne 17. března 1928, čís. 66 a »Národní Politika« ze dne 2. dubna 1929, čís. 91, kterými žalovaná kupujícímu obecenstvu z venkova slibovala hrazení cesty do Prahy. Žaloba byla doručena žalované straně dne 7. června 1929 a první rok o ní byl ustanoven na den 19. června 1929. Dne 6. června 1929, tedy ještě před doručením prvé žaloby, podala Jednota obchodních gremií na tutéž firmu rovněž zdržovací žalobu pro inseráty uveřejněné v listech »Nár. Politika« dne 10. března 1929, čís. 69, »Národní Listy« dne 16. března 1929, čís. 75 a »Večerní České Slovo« dne 16. března 1929, čís. 64, inseráty sice obsahu shodného s inseráty, které jsou předmětem prvé žaloby, ale uveřejněné v jiné době a v jiných listech. Soud prvního stolice odmítl žalobu Jednoty obchodních gremií jako nepřípustnou podle § 15 (3) zákona o nekalé soutěži. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, nehledě k zamítacímu důvodu, žalobu přijal a o ní po zákonu jednal. Důvod: Podle § 15 (3) zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. nejsou další žaloby proti téže osobě pro totéž jednání nekalé soutěže přípustné, jakmile byla věc u příslušného soudu zahájena nebo právoplatně rozhodnuta (§ 232, první odstavec c. ř. s.). Zákon chce jen, by pro týž čin nebyla táž osoba stíhána celou řadou žalob a nebyly jí zbytečně dělány útraty. Avšak prvá žaloba byla žalované doručena dne 7. června 1929, kdy tedy rozepře byla zahájena, kdežto žaloba druhá byla podána již den před tím, dne 6. června 1929, kdy ještě žaloba doručena nebyla. Není tu tedy předpokladu zákazu hromadění žalob podle cit. ustanovení zákona. Ostatně v druhém případě jde o inseráty uveřejněné v jiné době a v jiných listech, tudíž o nový zásah, o nový další čin, který poukazuje na vědomí a úmysl soutěžitele, na nové jeho rozhodnutí, a který opravňuje k podání nové žaloby. Neprávem proto první soudce druhou žalobu jako nepřípustnou odmítl, maje za to, že v prvé žalobě byla rozepře proti téže žalované zahájena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.